

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jiřiny Jislové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a JUDr. Heleny Koucké v právní věci žalobce: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ 41197518**, se sídlem (v Praze 3, Orlická 4/2020, proti žalovanému: **Lidl Česká republika, v.o.s., IČ 26178541**, se sídlem v Praze 5, Nárožní 1359/11, zastoupené JUDr. Josefem Hlaváčem, advokátem se sídlem v Plzni, Martinská 8, o zaplacení **90.696,- Kč s přísl.**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 č.j. 6C 124/2009-30 ze dne 19. dubna 2010,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem 6C 124/2009-30 ze dne 19. dubna 2010 Obvodní soud pro Prahu 5 (I) uložil žalovanému povinnost do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci 90.696,- Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši repo sazby stanovené ČNB platné pro první den příslušného kalendářního pololetí prodlení zvýšené o 7 procentních bodů od 14.2.2008 do zaplacení, a (II) rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce se žalované částky domáhal jako náhrady škody, která mu vznikla zaplacením léčebné péče poskytnuté zdravotnickými zařízeními pojištěnci žalobce Haně K., která utrpěla úraz při pádu na mokré podlaze v prodejně žalovaného. Soud věc posoudil podle ust. § 55 zák.č. 48/1997 Sb. s tím, že žalovaný porušil prevenční povinnost uloženou mu ust. § 415 obč.zák., když 16.5.2007 dopoledne ponechal prodejní plochu v úseku zeleniny v prodejně LIDL v Praze xxx, xxx, mokrou, v důsledku čehož Hana K. uklouzla a zlomila si nohu, a žalobce následně zaplatil zdravotnickým zařízením na nákladech jejího léčení částku celkem

90.696,- Kč. Soud poukázal na to, že žalovaný se nemohl zprostit odpovědnosti za úraz umístěním varovné cedule, která je navíc umístěna mimo běžný zorný úhel zákazníka a mezi množstvím dalších dekorativních cedulí a cenovek zboží, takže žádný z vyslychaných zákazníků si této cedule nevšiml. Za rozhodující nepovažoval ani skutečnost, že podlaha v provozovně je protiskluzová ani to, že žalovaný vydal příručku předepisující způsob systematického úklidu provozoven. Za podstatnou považoval naopak skutečnost, že v době úrazu nebyla podlaha v provozovně uklizena, byla mokrá a žalovaný na tuto skutečnost zákazníky nijak zvlášť neupozornil. S odkazem na zmíněná zákonná ustanovení proto zavázal žalovaného k náhradě škody, která vznikla žalobci vyplacením úhrad za léčení zákaznice, která utrpěla úraz v nedostatečně uklizené prodejně žalovaného.

Proti tomuto rozsudku podala žalovaná společnost včas odvolání s tím, že nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně o porušení prevenční povinnosti žalovaným. Poukazuje na to, že závěr soudu o výskytu vody na podlaze v úseku zeleniny je v rozporu s obsahem prohlášení dvou zaměstnankyň žalovaného, jak je učinily do notářského zápisu, když tyto zaměstnankyně žádnou vodu neviděly a podle jejich vyjádření úsek zeleniny působil čistě a uklizeně. Zdůrazňuje, že zákaznice utrpěla úraz jen nešťastnou náhodou, když žalovaný plní svou prevenční povinnost uloženou mu ust. § 415 obč.zák. tím, že podlaha provozovny je opatřena protiskluzovou podlahou, její úklid probíhá pravidelně podle podnikem vydané příručky a navíc jsou zákazníci čitelnou a viditelnou cedulí upozorněni na možné nebezpečí uklouznutí pro případ nečekaného znečištění podlahy zákazníkem při manipulaci se zbožím. K takovému znečištění mohlo dojít i před úrazem H. K., když podle výpovědi zaměstnankyň žalovaného byl úsek ovoce a zeleniny krátce před tím uklizen. Výskyt vody na podlaze navíc tvrdí jen poškozená a její manžel, zaměstnankyně žalované žádnou vodu neviděly. S tím, že podlaha v provozovně byla opatřena protiskluzovou krytinou a pravidelně uklizena zdůrazňuje odvolatel jako podstatné zjištění, že poškozená měla objektivně možnost si výstražnou ceduli přečíst. Poukazuje posléze na judikaturu Nejvyššího soudu ČR týkající se odpovědnosti za škodu na zdraví, která měla být způsobena porušením prevenční povinnosti s tím, že má zato, že u něj nejsou splněny podmínky pro vznik odpovědnosti za škodu. Navrhuje proto změnu napadeného rozsudku tak, že se žaloba zamítá, a domáhá se přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce navrhl potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné a že bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou, přezkoumal z podnětu odvolání napadené rozhodnutí i řízení jeho vydání předcházející (§ 212 o.s.ř.). Dospěl při tom k závěru, že odvolání žalovaného nelze považovat za důvodné.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí obstaral dostatek skutkových zjištění, když provedl dokazování v potřebném rozsahu a provedené důkazy, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozhodnutí, pečlivě zhodnotil ve smyslu ust. § 132 o.s.ř. jednotlivě i ve vzájemných souvislostech. Z takto zjištěného skutkového stavu vyvodil také správné právní závěry, s nimiž se odvolací soud plně ztotožňuje a pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí na ně plně odkazuje.

Odvolací argumentaci žalobce, jež je v podstatě totožnou s jeho procesní argumentací před soudem I. stupně, za důvodnou považovat nelze. Žalovaný uvádí, že svou prevenční povinnost plní tím, že opatřil prodejnu protiskluzovou podlahou, která je pravidelně uklizena a nadto jsou zákazníci v úseku zeleniny výstražnou cedulí upozorněni na možnost uklouznutí.

Ve věci úklidu prodejny však v řízení žalovaný prokázal toliko existenci školicí příručky „Úklid a čistota filiálek“, jejíž verzi 05/2007 založil do spisu k důkazu. Netvrdil však - tím spíše ani neprokázal - zda a jak konkrétně byl realizován úklid v prodejně potažmo v jejím úseku ovoce a zeleniny před tím, než tam došlo k úrazu Hany K. Jestliže podle předložené příručky měl být úklid v prostoru ovoce-zeleniny zapisován do „Checklistu O/Z“, mohl být důkazem o pravidelném úklidu právě takový záznam, avšak žalovaný jeho existenci ani netvrdil. Pak je dokonce otazným, kdy vlastně předložená příručka vznikla a zda nebyla reakcí na úraz Hany K. v provozovně, došlo-li k úrazu 16.5.2007 a příručka nese označení 5/2007.

Důkaz notářským zápisem, který si měl žalovaný, jak sám uvedl ve své závěrečné řeči, opatřit „krátce po události“, byl pořízen nikoli krátce po události, ale víc než rok po ní, a to v srpnu 2008. Obě zaměstnankyně takto vypovídaly (jak je v zápisu uvedeno) s vědomím skutečnosti, že hrozí soudní spor, němž by se VZP ČR mohla proti jejich zaměstnavateli domáhat náhrady nákladů vynaložených na zdravotní péči po úrazu, který Hana K. utrpěla v prodejně LIDL. Jak totiž vyplývá z korespondence čtené k důkazu, výzva k náhradě nákladů VZP byla žalovanému doručena na konci ledna 2008 a žalovaný posléze žádost žalobce opakovaně odmítl. Soud I. stupně při hodnocení důkazů zcela správně poukázal na skutečnost, že lze stěží očekávat plnou objektivitu u zaměstnankyň žalovaného (vypovídajících o „čistém a uklizeném“ úseku prodejny), zatímco svědecká výpověď poškozené a jejího manžela je nestranná, neboť Tito svědci nejsou žádným způsobem zainteresováni na výsledku sporu.

Navíc je třeba zdůraznit, že výpověď Hany K. a jejího manžela o tom, že poškozená uklouzla na vodě rozlité na podlaze je podpořena i tím, co před notářkou prohlásily obě zaměstnankyně žalovaného, které shodně uvedly, že jim „zraněná paní řekla, že uklouzla na rozlité vodě“ (avšak vypovídající „nikde žádnou rozlitou vodu neviděly“). Lze stěží předpokládat, že by sdělení poraněné paní K. bylo něčím jiným než spontánní reakcí s výpovědí o tom, co bylo příčinou jejího pádu, zejména s přihlédnutím k tomu, že shodně vypovídala poškozená slyšena jako svědek, stejně jako její manžel, v řízení před soudem, jak již bylo výše uvedeno. Pak je třeba uzavřít, že skutkový závěr soudu I. stupně o tom, že H. K. uklouzla na mokré podlaze prodejny, je zcela správný, stejně jako závěr soudu o tom, že příčinou tohoto stavu podlahy bylo zanedbání prevenční povinnosti žalovaného, který nezajistil řádný úklid prodejny. Polemika o tom, že mokrý na podlaze mohl zavinit některý zákazník, je nepřipadná, když z pohledu ust. § 415 obč.zák. je zřejmá povinnost žalovaného počínat si tak, aby zákazníci v prostorách prodejny nebyli ohroženi úrazem, čemuž žalovaný mohl a měl čelit zejména pravidelným úklidem (především v kritickém úseku ovoce zeleniny). Že by tak byl v době před úrazem poškozené skutečně učinil, žalovaný ani netvrdil. Obě jeho zaměstnankyně, které učinily prohlášení před notářkou, v době úrazu přítomné na prodejně, se podle obsahu jejich prohlášení nacházely v jiných částech prodejny a žádná z nich neprohlásila, že by se sama v době před úrazem poškozené účastnila úklidu v úseku zeleniny nebo že by o něm byla alespoň informována. Není tedy pravdou, co uvádí, žalovaný v odvolání, že „prohlášením zaměstnankyň bylo prokázáno, že zaměstnankyně nedlouho před událostí úsek ovoce-zeleniny uklízely“.

Správně také soud I. stupně dovodil, že žalovaný se nemohl zprostit odpovědnosti za škodu vzniklou pádem na kluzké podlaze v úseku ovoce-zeleniny výstražnou cedulí. Kromě toho žalovaný ani neprokázal, že tato cedule byla v prodejně umístěna již v době, kdy k úrazu došlo, když o tom nesvědčí žádný z provedených důkazů. Umístění této cedule je však naopak dokladem o tom, že žalovaný si je vědom toho, že na úseku ovoce-zeleniny je zvýšené nebezpečí úrazu, v rámci plnění obecné preventivní povinnosti předcházet škodám na zdraví je proto jeho povinností tento úsek častěji kontrolovat a uklízet. Žalovaný prokázal, že ve zmíněném úseku je umístěn varovný nápis pro zákazníky a že vydal školicí příručku

o pravidlech úklidu na provozovnách, neprokázal (a ani netvrdil) však skutečnost, že v den, kdy došlo k úrazu, byl skutečně úsek ovoce-zeleniny pravidelně kontrolován a pravidelně či podle potřeby i mimořádně uklizen.

Odvolací soud proto uzavírá, že soud I. stupně po zhodnocení v řízení provedených důkazů ve smyslu ust. § 132 o.s.ř. vycházel ze správně a úplným způsobem zjištěného skutkového stavu, který po právní stránce zhodnotil příležitým způsobem a z tohoto zhodnocení vyvodil také správný závěr jako podklad pro své rozhodnutí.

Odvolací soud proto jeho rozsudek jako rozhodnutí věcně správně potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle ust. § 224 odst.1 a 142 odst.1 o.s.ř. s tím, že procesně úspěšnému žalobci nevznikly žádné náklady ani v odvolacím řízení 9

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné, ledaže na základě dovolání podaného do dvou měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, dospěje odvolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí ve věci samé má po právní stránce zásadní význam.

V Praze dne 18. ledna 2011

Mgr. Jiřina J i s l o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zdenka Vašková